

KRYCÍ JMÉNO

TESSERACT

NEPŘÍTEL

TOM WOOD

*Nájemný vrah, před kterým
blednou i jména jako Šakal nebo Viktor
Čistič, ve službách CIA!
Kdo je ale přítel a kdo nepřítel?*

*Volné pokračování úspěšného románu
Krycí jméno Tesseract: Lovec*

KRYCÍ JMÉNO

TESSERACT

NEPŘÍTEL

KRYCÍ JMÉNO

TESSERACT NEPŘÍTEL

TOM WOOD

Přeložili

Hana a Martin Sichingerovi

Michaelovi,
bratru a příteli

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Veškerá podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná..

Copyright © Tom Hinshelswood 2012

Translation © Hana a Martin Sichingerovi 2012

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-361-2 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7359-973-7 (e-pub)

ISBN 978-80-7359-954-6 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7359-936-2 (mobi)

ISBN 978-80-7359-918-8 (PDF)

Bylo to dobré ráno na zabíjení. Slunce zahalila neproniknutelná šedá mračna a město pod nimi potemnělo a ztichlo. Bylo chladno. Přesně tak to měl rád. Šel uvolněným krokem, beze spěchu, protože věděl, že má dost času. Začalo jemně mrholit. Ano, mimořádně dobré ráno na zabíjení.

Ulicí před ním se zvolna sunul popelářský vůz, výstražné majáčky oranžově blikaly a stěrače klouzaly tam a zpátky, aby setřely jemný déšť. Za vozem se ploužili popeláři s rukama schovanými v podpaží a čekali, až vůz dojede k další haldě pytlů s odpadky na chodníku, a mezitím spolu klábosili a vtipkovali.

Vytrhl je ze zábavy, když je míjel ve vířícím oblaku kondenzovaných výfukových plynů, které se srážely v chladném vzduchu. Cítil, jak na něho na těch několik krátkých vteřin, kdy se před nimi zjevil a hned zase zmizel, upřeli oči.

Nebylo na něm skoro nic, co by je mohlo upoutat. Byl elegantně oblečený – dlouhý vlněný kabát přes tmavošedý oblek, černé kožené rukavice, klasické kožené polobotky se silnými podrážkami. V levé ruce nesl kovový kufřík. Černé vlasy měl zastřižené nakrátko, vousy dokonale oholené. Navzdory chladu měl svrchník zapnutý pouze na dva ze čtyř knoflíků. Museli usoudit, že je jen obchodník, byznysmen na cestě do práce. Svým způsobem vlastně obchodníkem byl, ale pochyboval, že by dokázali uhodnout povahu jeho nezvyklé profese.

V ulici za ním zadrnčela popelnice. Krátce se ohlédl přes rameno a viděl, jak se černé pytle vysypaly na asfalt a roztrhly. Popeláři začali nadávat a rychle se pustili do sbírání odpadků, než je vítr roznese všude po okolí.

Po chvíli obchodník došel k většímu obytnému domu. Byl o několik pater vyšší než okolní budovy. Z fádnic hnědých zdí trčely balkony a satelitní talíře. Vystoupal půl tuctu schodů ke vstupním dveřím, ale dával pozor, aby to nevypadalo, že spěchá. Odemkl si teprve den starým klíčem a vešel dovnitř.

Byly tu dva výtahy, ale on si vybral schody a dvaadvacet pater až do nejvyššího poschodí zvládl pěšky. V cíli své cesty měl jen nepatrně zrychlený dech.

Chodba za dveřmi vedoucími ze schodiště byla dlouhá a jednotvárná. V pravidelných rozestupech ji lemovaly dveře s čísly a kukátky. Podlahu pokrývalo špinavé linoleum. Barva na stěnách byla vybledlá a oprýskaná. Chladný vzduch čpěl silným čisticím prostředkem. Někde tiše plakalo mimino.

Na konci, kde se chodba křížila s jinou, našel dveře označené nápisem *Údržba*. Položil kufřík na zem a z kapsy vyndal maličkou kostku másla, kterou si vzal v nedaleké kantýně. Rozbalil ji a opatrně namazal dveřní panty. Prázdný obal vrátil zpět do stejné kapsy.

Z vnitřní strany kabátu vyndal dva kovové nástroje: napínák na otevírání zámků a tenký, zakřivený šperhák. Zámek byl o dost lepší, než bývá běžné, ale obchodník hoodemkl za méně než šedesát vteřin.

Dveře za ním se otevřely.

Ukryl nástroje na překonávání zámků do kapsy. Někdo pronesl cosi chraplavě znějící rumunštinou. Muž s kufříkem mluvil několika jazyky, ale tímhle ne. Chvilku zůstal stát tváří ke dveřím pro případ, že by ten člověk mluvil k někomu v některém z bytů. Nepatrná šance, ale co kdyby přece jen.

Hlas se ozval znovu. Stejná hrdelní slova, jen tentokrát hlasitější a netrpělivější. Byznysmen, zády stále ještě natočený k člověku, který na něho mluvil, sáhl pravou rukou do kapsy kabátu. Když ji zase vytáhl, spustil ji ke stehnu tak, aby na ni ten druhý neviděl. Otočil se dole-

va, bokem k příchozímu, ale hlavu držel mírně předklopenou, aby jeho oči zůstaly ve stínu.

Otylý chlapík s několikadenním strništěm na tváři se opíral zvenku o dveře, masité prsty položené na bílém rámu. Z tučných rtů mu visela cigareta. Přejel muže s kufříkem pohledem odshora dolů a třesoucí se rukou vyndal cigaretu z úst. Z jejího konce odpadl popel na linoleum.

Zakymácel se, když znovu promluvil, pomalu a zastřeně. Takže opilec. Žádná hrozba.

Obchodník si ho přestal všímat, zvedl svůj kufřík a vydal se do přilehlé chodby, aby od ožraly odešel dřív, než spustí povyk. Když za tím chlapem hlasitě bouchly dveře, zastavil se a potichu se vrátil po svých stopách, nakoukl za roh, a když nikoho nespatriil, vrátil Berettu 92F ráže devět milimetrů pod kabát. Palcem zajistil pojistku.

Údržbářská místnost za dveřmi se utápěla v dokonalé temnotě. Někde kapala voda. Obchodník rozsvítil tenkou baterku. Úzký kužel světla ozářil okolí – holé cihlové zdi, trubky, krabice a kovový žebřík připevněný k jedné ze stěn. Přešel místnost a začal po žebříku stoupat. Jeho boty nevydávaly na kovových příčkách žádný zvuk. Zrezivělé dveře vedoucí na střechu zajišťoval visací zámek. Odemknout ho bylo jen o málo těžší než zdolat ten předchozí.

Otevřel a do tváře a každého nezakrytého místa na těle ho udeřil ledový víchr. Po několika vteřinách, když se tlak mezi střechou a místností se žebříkem vyrovnal, se vítr trochu utišil. Přikrčil se, aby zmenšil svůj obrys proti obloze, a přešel po střeše k jejímu západnímu okraji. Vítr na severu rozehnal mračna a město ozářily paprsky vycházejícího slunce. Před ním se prostírala pomalu se probouzející Bukurešť. Mimořádně krásné město, pokud pominul současnou výstavbu. Byl tu na návštěvě poprvé a doufal, že ho sem práce zase brzy zavede.

Obrátil pozornost ke kufríku, odemkl ho a odklopil víko dokořán. Silná vrstva pěnové gumy uvnitř chránila rozebranou odstřelovací pušku Heckler & Koch MSG-90. Nejprve vyňal hlaveň a připevnil ji k tělu pušky. Pak nasadil na místo zaměřovací dalekohled Hensoldt, pažbu a nakonec schránkový zásobník na dvacet nábojů. Rozložil dvojnožku a zbraň umístil na nízkou střešní zídku.

Dalekohledem viděl město desetkrát zvětšené – budovy, auta, lidi. Jen tak pro zábavu namířil vlasový kříž na hlavu mladé ženy a sledoval, jak upíjí svou ranní kávu. Snažil se předvídat její pohyby, aby kříž udržel stále na místě. Vešla pod větve stromů a ztratila se. *Netušíš, jaké jsi měla štěstí*, pomyslel si a po rtech mu přeběhl jinak vzácný úsměv. Oddálil oko od okuláru, posunul pušku a znovu pohlédl do dalekohledu.

Tentokrát se díval na vchod hotelu Grand Plaza na třídě Dorobanților. Moderní průčelí osmnáctipatrové budovy pokrývaly sklo a nerezová ocel, takže budova působila mohutně i elegantně zároveň. Obchodník během svých cest po zeměkouli už několikrát bydlel v hotelích řetězce Howarda Johnsona, ale v tomhle zdejším zatím ne. Pomyslel si, že pokud tato Grand Plaza dosahuje stejně vysokého standardu jako ostatní hotely z franšízy, cíl si užívá příjemný pobyt. A je jen správné, dodal v duchu, že se odsouzený před ranní opravou dobře vyspí.

Muž s puškou vytáhl z kufríku laserový dálkoměr a namířil jeho paprsek na hotelový vchod. Zjistil, že leží přesně pět set padesát dva metrů odsud. Přijatelná vzdálenost, která se od jeho odhadu lišila jen o pět a půl metru. Pootočil kotoučkem elevace, aby nastavil správnou vzdálenost a úhel.

Před hotelovým vchodem se objevil poslíček s podobným obličejem a zkaženými zuby, které odhalil při zívání. Kousek od něho se ve větru třepetala zářivě červená stužka přivázaná k pouliční lampě. Muž s puškou ji chvíli sledoval a vypočítával rychlost větru. Tři, možná

tři a čtvrt kilometru za hodinu. Nastavil u Hensoldtu stranovou korekci a přemýšlel, jak dlouho potrvá, než někomu dojde účel oné zdánlivě nevinné stuhy. Možná nikdy nikomu.

Pootočil zaměřovacím kolečkem a zmenšil přiblížení, aby viděl hotel v širším zorném poli. V okolí se pohybovalo několik dalších lidí. Nějací chodci, hotelový host, ale žádný dav. To bylo dobře. Byl skvělý střelec, ale na zabití měl jen několik vteřin, a potřeboval proto dobrý, ničím nezakrytý výhled. Výčitkami svědomí, kdyby zastřelil někoho, kdo by měl tu smůlu, že by se připletl mezi kulku a jeho skutečný cíl, by netrpěl, jenže něco takového může cíl varovat před blížící se smrtí, a kdyby se v panice nezhroutil poskytnout mu výhodu a příležitost uniknout.

Muž s puškou zkontroloval na hodinkách čas. Pokud byl časový rozpis, který obsahovala dodaná složka s informacemi, přesný, měl by se dnešní nešťastník brzy objevit. Neměl důvod pochybovat o informacích, které mu klient poskytl.

Znovu upravil dalekohled. Teď viděl průčelí jediné věže hotelu v celé jeho šíři a dvě třetiny jeho výšky. Od oken ve třech nejvyšších poschodích se odráželo vycházející slunce.

Děšť ustal, když na příjezdovou cestu k hotelu zahнула z ulice limuzína a zastavila před hlavním vchodem. Vystoupil z ní ramenatý běloch oblečený v béžovém kabátě a tmavých džínách a svižnými pohyby bodyguarda vyběhl po schodech nahoru. Otočil hlavou ze strany na stranu, rychle a efektivně, pohledem zaregistroval nejbližší osoby, odhadl, zda nepředstavují hrozbu, a došel k závěru, že je vše v pořádku.

Muž s puškou cítil, jak se mu s nachylujícím se časem zrychluje srdeční tep. Zhluboka se nadechl, aby se puls nezrychlil příliš a negativně ho neovlivnil. Čekal.

Po minutě se bodyguard objevil znovu a zaujal posta-

vení uprostřed schodiště. Rozhlédl se, než dal gestem pokyn za sebe k hlavnímu vchodu. Za pár vteřin se cíl objeví. Podle složky cíl – Ukrajinec – obvykle cestuje s několika tělesnými strážci, kteří pochopitelně bydlí ve stejném hotelu. Všichni jsou bývalí vojáci nebo členové jednotek výzvědných služeb, kteří by neváhali Ukrajince obklopit a jinak jednoduchý výstřel zkomplikovat.

Střelec si jako zbraň vybral MSG-9, protože s poloautomatem mohl vypálit několikrát v průběhu pár vteřin. Celoplášťové střely 7.62 x 52 milimetrů měly dostatečnou průbojnost, aby prošly lidským tělem a zabily i toho, kdo stojí za ním. Tyhle konkrétní náboje pak obsahovaly navíc ještě wolframový penetrátor, protože cíl a jeho ochránci pravděpodobně budou mít neprůstřelné vesty. I kdyby tak Ukrajince kryla hradba těl dvou mužů chráněných neprůstřelnou vestou, stejně by zemřel.

Než stihl byznysmen zaostřit a připravit se na výstřel, zaujal jeho pozornost nepatrný světelný záblesk z okna ve třináctém patře hotelu. Rychle zvedl hlaveň MSG-9, aby puškohledem zkontroloval, odkud to zablesknutí přišelo. Obával se, že si možná nějaký host chce prohlédnout město dalekohledem. Z vyvýšené pozice by ho tam snadno mohl náhodou zahlédnout. Kdyby tomu tak opravdu bylo, musel by na kontrakt okamžitě zapomenout a rychle utéct. Nemělo smysl úkol dokončit a zabíjet, kdyby ho potom chytla policie.

Jakmile se záměrný kříž ustálil na okně, od kterého se odrazilo světlo, nastavil větší přiblížení a zjistil, že zdrojem záblesku nebyl odraz slunečního paprsku od čoček dalekohledu, ale od puškohledu stejného, jako měl on sám.

Blesknutí hlavně s tlumičem proměnilo byznysmeno v překvapení na dvě třetiny sekundy ve zděšení – jenom tak dlouho totiž trvalo, než kulka zasáhla jeho hlavu.

Ve vzduchu zavířila růžová mlha.

Viktor se díval, jak padající tělo mizí ze zorného pole a odtáhl oko od puškohledu dřív, než zarachocení výstřelu stihlo úplně doznít. Dlouhý tlumič pušky zdusil hluk exploze v hlavni, ale s třeskem vznikajícím ve chvíli, kdy náboj překročí rychlost zvuku, si poradit nemohl. Člověk s normálním sluchem tak sice mohl prásknutí výstřelu slyšet, ale pokud by neviděl doprovodný záblesk, téměř jistě by nedokázal zjistit, co to bylo. Subsonická munice by hluk z větší části ztlumila, ale v Bukurešti bylo větrno a na vzdálenost pěti set padesáti metrů Viktor přesnosti pomalejších střel nedůvěřoval.

Okno hotelového pokoje nešlo pro jeho záměry dostatečně otevřít, proto musel skleněnou tabuli vyšroubovat. V místnosti byla tím pádem zima, ale průvan pomohl vyvětrat pach střelného prachu. Kdyby střílel s tlumičem vysunutým ven z okna, zápachu by zamezil také, ale to by se zase mohl prozradit. Tak pracují jenom amatéři.

Rychle, ale ne ukvapeně Viktor odšrouboval tlumič z hlavně pušky a zbraň rozebral. Uložil jednotlivé části zpět do pěnové gumy v koženém kufříku. Celý proces netrval ani patnáct vteřin. Za pomoci kapesníku sesbíral z podlahy mosazné nábojnice a schoval je do kapsy. Potom židli s područkami, na které seděl, odsunul od okna na její původní místo v rohu. Chodidlem zahladil důlky v koberci, které pod oknem zanechaly její nohy.

Našrouboval okenní tabuli zpátky na místo a kouskem jemného smirkového papíru ohladil hlavičky šroubů. Rozhlédl se po pokoji, aby se ujistil, že po sobě nezanechal žádné stopy. Pokoj byl moderní, čistý a útulný. Neutrál ní barvy. Spousta nerezové oceli a světlého dřeva. Neosobní výzdoba, která však ničím neurážela. Nevšiml si ničeho, s čím by si měl dělat starosti. Postel a koupelnu nepoužil, ani nepustil vodu z kohoutku. Pokoj byl

místem akce, nic víc, a přestože dalo práci odolat vábení jemného přízového povlečení, vyzkoušení jeho pohodlí za to riziko nestálo. Spát na místě, kde plnil kontrakt, zkrátka neodpovídalo Viktorovým profesionálním mravům.

Došel k závěru, že zde nezanedbal žádné důkazy, které by ho později mohly s tímhle místem spojit. Spokojen uložil kožený kufřík do velkého kufru, zaklapl ho a vyšel z místnosti. Tep měl dva údery nad normálem. S otisky prstů si nemusel dělat starosti, protože jeho dlaně kryla vrstva silikonového roztoku, která potu i mazu z pokožky nedovolovala zanechat otisky na ničem, čeho se dotkl.

Zamířil ke schodišti, aby se vyhnul bezpečnostním kamerám u výtahu, a sešel do prvního patra. Hotelovou halou procházel s hlavou mírně skloněnou, aby kamery zabíraly jen jeho čelo a vlasy, a rozruchu kolem si nevšímal.

Poblíž vchodu vzrušeně hovořil vysoký ramenatý muž v béžovém kabátě a džínách s podobně stavěným starším člověkem. Oba vypadali jako Východoevropané, Slované – Rusové, možná Ukrajinci. Staršímu bylo hodně přes čtyřicet, na sobě měl kvalitní černý oblek s úzkým proužkem, dokonale střižený na jeho rozložitou svalnatou postavu. Byl hladce oholený a nakrátko sestřižené vlasy mu na spáncích šedivěly. Stál k Viktorovi natočený levým bokem, takže roztřepená linie zjizvené tkáně pod jeho uchem byla jasně viditelná. Chyběl mu ušní lalůček.

Dva Slované obklopovali další čtyři muži. Samí Východoevropané se světlou pokožkou, všichni v tmavých oblecích, svalnatí, ale ne přehnaně, s držením těla bývalých špičkových vojáků. Vytvářeli taktickou clonu kolem ramenatého chlapíka v béžovém svrchníku a staršího muže v proužkovaném obleku. Každý hleděl jiným směrem – jejich zorná pole se překrývala, ruce, kterými

stříleli, drželi zdvižené k hrudi, byli ve střehu, dobří, připraveni vysloužit si svoje peníze.

Jak se Viktor blížil k recepčnímu pultu, širokoplecí muž ve svrchníku rusky vysvětloval, proč starší člověk v černém obleku – VIP – musí zůstat uvnitř. Viktor předstíral, že jim nerozumí, a mířil k pultu v takovém úhlu, aby nejbližší kamera zachytila jen temeno jeho hlavy.

Recepční se tvářil zničeně, upíral pohled na skupinu Slovanů a Viktorovy přítomnosti si nevšiml, dokud mu nemávl rukou před očima.

„Promiňte, pane,“ omluvil se angličtinou s rumunským přízvukem. „Co pro vás mohu udělat?“

„Chtěl bych se odhlásit.“

Viktor nahlásil své jméno a číslo pokoje, podal mu kartu od dveří a čekal, až recepční udělá vše, co recepční při odhlašování hostů dělají, a celou dobu naslouchal každému slovu rozhovoru mezi šéfem ochranky a jejich VIP.

Když kontroloval účet a chystal se podepsat doklad, uslyšel, jak se k němu blíží těžké kroky. Obvykle nikomu nedovolil, aby se k němu přiblížil zezadu, ale s ohledem na přítomnost bezpečnostní kamery a také proto, že se právě podepisoval, nemohl uhnout stranou, aniž by vzbudil podezření. A bodyguardi působili natolik profesionálně, že by jim jeho podezřelý pohyb jistě neunikl.

Raději proto jen dokončil podpis na formuláři a zůstal nehybně stát. Bodyguard se přihrnul k pultu a přesně podle Viktorova očekávání do něho strčil a vyštěkl příkaz na recepčního. Viktor ovšem neuhnul a šťouchanci nevzdoroval, opět aby na sebe neupoutal pozornost, ale tenhle ochránce musel vážit dobře přes sto kilo, takže klopýtnutí se neubráníl. Rovnováhy sice nabyl rychleji, než by obyčejný zaskočený obchodník v téhle situaci měl, ale jen tak se mu podařilo neupadnout na zem.

Než to mohl okomentovat patřičně, ale zase ne příliš

rozzlobenou poznámkou, uslyšel, jak muž v proužkovaném obleku volá: „Nikolaji!“

Hromotluk v béžovém kabátě se otočil od pultu a podíval se na svého šéfa. Viktor se ohlédl také.

VIP, kterému bylo něco přes čtyřicet, energicky zamířil k svému šéfovi ochranky a ostatní čtyři spěchali s ním, aby kolem něho ve vzdálenosti pěti kroků stále vytvářeli clonu, a každý kout haly přitom pokrýval aspoň jeden pár očí.

„Nikolaji, ty nezdvořáku,“ zvolal důležitý muž v proužkovaném obleku, když se přiblížil, „hned se tomu pánovi omluv!“

Ukázal přitom na Viktora a ten poznal přízvuk ukrajinského venkova.

Bodyguard Nikolaj sjel pohledem k Viktorovi a bezchybnou angličtinou pronesl: „Promiňte.“

„To je v pořádku,“ přijal jeho omluvu Viktor.

Ukrajinec v proužkovaném obleku se obrátil k němu. „Odpusťte mi to, prosím. Můj přítel se ještě nenaučil chovat se civilizovaně. Víc opičák, než člověk. Doufám, že jste si nějak neublížil.“

„Jsem v pořádku.“

Viktor o krok ustoupil. Chtěl setkání s člověkem, jemuž právě zachránil život, rychle ukončit. S každou sekundou se exponenciálně zvyšovalo nebezpečí, že bude odhalen. Ukrajinec si ho ale prohlížel zvědavým, téměř napjatým pohledem.

„Ale ne!“ pronesl pak nešťastně, když sklouzl pohledem níž. „Váš oblek.“

Viktor také sklopil zrak a spatřil malou trhlinku na pravém rukávu. Musel se zachytit o roh pultu, jak se zapotácel.

„To je v pořádku,“ prohlásil. „Půjde to lehce spravit.“

„Ne, je zničený,“ odporoval Ukrajinec. Obrátil se k Nikolajovi a pokračoval rusky. „Koukni se, ty pitomče, cos udělal.“ Pohlédl znovu na Viktora. „Mrzí mě to. A je

to pěkný oblek. Vidím, že jste muž, který dbá na svůj vzhled, stejně jako já. Rád bych se s vámi vyrovnal, ale nemám u sebe dostatečnou hotovost, a kdo s sebou nosí šekovou knížku, že?“

„To opravdu není třeba,“ namítl Viktor a pomyslel si, že by na sebe byl přitáhl méně pozornosti, kdyby Nikolajovi uhnul z cesty.

„Ale je.“ Ukrajinec sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl vizitku. Podal ji Viktorovi. „Obávám se, že právě řeším jistou krizovou situaci, jinak bych vám obstaral nový oblek, ale zde je má navštívenka. Zavolejte mi a něco vymyslíme. Pokud někdy budete v Moskvě, požádám svého krejčího, aby vám ušil tak skvělý oblek, až vám srdce zaplesá.“

Viktor přijal vizitku. Azbukou i latinkou na ní stálo: *Vladimir Kasakov*. Pod tím telefonní číslo a adresa moskevské kanceláře.

„To je od vás velmi laskavé, pane Kasakove,“ poděkoval.

„A nyní, dříve než moji zaměstnanci způsobí nějakou další škodu, nás prosím omluvte.“

Viktor přikývl a zamířil k východu. Neotáčel se, ale po celou dobu cítil, jak ho jejich oči sledují.

Venku bylo chladno a zdálo se, že portýr je na tuhle práci, obzvláště v podobném nečase, příliš vetchý a starý. Viktor zalétl pohledem k jedenáctipatrové budově, jejíž ošklivost se nedala přehlédnout ani na vzdálenost pěti set padesáti metrů. Nájemný vrah se rozhodl správně, když chtěl střílet odtamtud. Jiné budovy byly blíž, ale ne na tak dobrém místě, aby z nich měl nerušený výhled na hotelový vchod. Kdyby jejich role byly obrácené, Viktor by si také vybral tuhle budovu. Ale dával by si větší pozor, aby tam nahoře nezemřel.

Zahlédl svůj odraz ve skleněných dveřích hotelu a uvědomil si, že se příliš neliší od muže, kterého zastřelil.

Měl na sobě temně šedý oblek s bílou košilí a kravatou v barvě nebeské modři, přes to černý kabát. Dokonalé městské maskování. Tmavé vlasy měl krátké, bez gelu či pomády, bradku zastřiženou. Vypadal jako makléř nebo právník, elegantní, ale nevýrazný. Splýval s okolím, jen zřídka si ho někdo všiml, málokdy na něm spočinul pohledem. Člověk, který nikomu neutkví v paměti.

V taxíku si rozbalil plátek peprmintové žvýkačky a poskládal si ho do úst. Četl, že žvýkačky jsou dobrá náhražka cigaret, ale ať žvýkal, jak chtěl, kouř z nich vdechnout nemohl.

Řidiči oznámil, že chce jet na hlavní nádraží, Gara de Nord, kde si koupil lístek do Konstance, a sedm minut před odjezdem nasedl na vlak. Po šesti minutách své sedadlo opustil a vystoupil pět vteřin předtím, než se dveře vlaku zavřely a zamkly. Z nádraží odjel v jiném taxíku, pak přesedl do dalšího a požádal řidiče, aby ho zavezl do parku Herăstrău. Procházkovým tempem jím pak prošel na druhou stranu, opustil ho a zamířil do moderní výškové kancelářské budovy Charles de Gaulle Plaza. Tam se posadil ve vestibulu, tvářil se, že čte barevnou přílohu novin, a přitom sledoval hlavní vchod.

Když jeho detektor ohrožení po pěti minutách nikoho nezaznamenal, zvedl se a sešel po schodech do nejnižšího patra podzemních garáží. Jeden z rychlovýtahů ho pak vyvezl do nejvyššího poschodí. Jiným výtahem sjel dolů do čtvrtého patra a po schodech se vrátil do haly. Budovu opustil postranním vchodem.

Došel na nejbližší stanici metra a jezdil jím třicet minut. Strídal vlaky, vracel se ve svých stopách, až nakonec změnil trasu a vystoupil ve stanici Bukureštská univerzita. Po příjemné procházce univerzitním areálem se nechal taxíkem odvézt na bulvár Královny Elisabety k městské radnici a odtud pěšky došel krátkou vzdálenost ke vchodu do zahrad Cișmigiu.

Park byl tichý a klidný. Minul několik lidí a své kon-

trasledování dokončil cestou ke kruhové kolonádě Rondul Român, kde strávil chvilku prohlídkou dvanácti kamenných bust proslulých rumunských spisovatelů. Obezřetnost patřila k základním prvkům jeho práce, podobně jako stisknutí spouště. Úspěšná poprava na zakázku závisela na tom, že zůstane nepovšimnut a nesledován. Téměř každý dokáže zabít jiného člověka, ale jen několik lidí potom zvládne také nepovšimnut zmizet, nemluvě o těch, kteří to dělají znovu a znovu.

Viktor už léta provozoval svou práci v dokonalém utajení. Pracoval na vlastní pěst, zabíjel rychle, účinně, tiše. Ti, kdo ho zaměstnali, neměli tušení, co je zač. Žil téměř v úplné izolaci – neměl přátele, ani rodinu –, protože jen tak ho nikdo nemohl zradit nebo být použit proti němu. Nakonec to však nevydrželo a při zpětném pohledu musel uznat, že se tomu nedalo zabránit. On sám měl nejlépe ze všech vědět, že nikdo se nemůže skrývat navěky.

Když se nyní přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, opustil Rondul Român a došel do středu parku, kde se lesklo umělé jezírko. Zastavil se na zdobené lávce pro pěší, která přes ně vedla, vyndal z kufru kufřík a rozhlédl se, aby se ujistil, že je sám. Pak nenápadně hodil kufřík do vody. Puška vážila téměř sedm kilo a klesla rovnou ke dnu.

Z parku odešel jihovýchodním východem a nasedl na autobus. Sedl si dozadu, na místo v horním patře a po půl tuctu zastávek, když už v autobuse zůstal sám, vystoupil. Kufr nechal na podlaze u sedadla.

V myšlenkách se vrátil k muži, kterému zachránil život. Když Viktor tuhle zakázku dostal, žádné další informace o cíli nájemného vraha neobdržel – jen to, že musí přežít. Kdyby se neodehrála ta scéna v hotelové hale, rozhodně by o něm tolik nepřemýšlel. Ale teď věděl, jak se jmenuje a že jeho jméno už kdysi slyšel. Ve Viktorově branži ho znalo dost lidí. Vladimir Kasakov byl totiž jedním z největších obchodníků se zbraněmi na planetě, ne-li dokonce úplně největší. A také to byl me-

zinárodně hledaný uprchlík. Motivy, které stojí za jeho kontraktem, Viktora většinou nezajímal, ale tentokrát si nedokázal pomoci a musel přemýšlet, proč by měl mít jeho zaměstnavatel takový zájem na záchraně člověka, jako je Kasakov.

Spustil se déšť a Viktor přidal do kroku, aby se nelišil od davu chodců. Nikdo si ho nevšímal. Zvnějšku vypadal stejně jako oni – z masa, kostí, krve a kůže –, ale dobře věděl, že tím veškerá jejich podobnost končí.

Víš, proč jsi tak jedinečný? řekl mu jednou kdosi. *Lidé jako ty nebo já, buď využijí k svému prospěchu to něco, co v sobě ostatní nemají, nebo to nechají být a ono je to postupně zničí.*

A on dělal celý život přesně tohle – využíval něčeho, co jiní nemají, ve svůj prospěch. Jenže jeho pečlivě udržovaná existence se před šesti měsíci zhroutila a on v následujícím víru událostí snil o tom, že odejde na odpočinek a pokusí se vést normální život. Bláznivý nápad, ale to bylo tehdy. Dnes, i kdyby chtěl, neměl šanci opustit práci, kterou se živí.

Věděl, že kdyby se o to pokusil, jeho nový zaměstnavatel by ho poslal odpočívat na věčnost.

03

Tunari, Rumunsko

Z umyvadla stoupala pára. Viktor otočil kohoutkem, aby vypnul horkou vodu, a ponořil holicí strojek pod hladinu. Nůžkami si zastříhl bradku a pak strojkem oholil zbývající strniště – nejprve krk, pak tváře, bradu a nakonec horní ret. Pracoval pomalu a opatrně. Nemohl si dovolit chodit po ulicích s pořezanou tváří nebo vyrážkou po holení. Poté si do kůže vetřel balzám po holení a nakonec zkrátil své černé vlasy strojkem zhruba na délku jednoho centimetru.

Když skončil, vypadal o poznání jinak, než muž, který byl ubytovaný v pokoji 1312 hotelu Grand Plaza. Modrých kontaktních čoček a brýlí prodávaných bez předpisu se zbavil, ještě než se zapsal ve svém současném ubytovacím zařízení. Byl to rušný hotel nedaleko mezinárodního letiště Otopeni. Příliš rušný, než aby si někdo mohl všimnout, že se jeden host odhlašuje s kratšími vlasy a bez vousů. Na příliš vyumělkované maskování Viktor nikdy nespolehal. Pokud nebylo dílem uměleckého maskéra, bylo především zblízka málokdy přesvědčivé. Paruky a odlupující se latex pozornost spíš přitahovaly, než odváděly.

Následujících třicet minut věnoval pravidelnému každodennímu cvičení a protahování. Když se vykoupal, sedl si v ložnici k malému stolku. Vyndal devítimilimetrový P226 SIG Sauer a rozebral ho, metodicky vyčistil a znovu složil. Zbraň byla čistá i předtím, nikdy se z ní nestřílelo, ale jeho ty důvěrně známé pohyby uklidňovaly.

Tuhle poloautomatickou pistoli mu opatřil jeho zaměstnavatel, stejně jako pušku, Dakotu Longbow. Obě na něho čekaly v kufru auta na parkovišti pro dlouhodobé stání mezinárodního letiště Otopeni.

Ačkoli Viktor musel připustit, že jeho práci znatelně usnadnilo, když se nemusel starat o zdroje a převoz zbraní, současně zjistil, že to nepřevážilo pocit jistoty, který měl, když si tyhle věci zařizoval sám. Léta se nezodpovídal nikomu jinému než sobě a spolehal se výhradně sám na sebe. Najednou byl závislý na jiném člověku nebo organizaci, a cítil se, jako by měl k noze přikovanou kouli.

Ještě horší bylo, že se tím vystavoval mnohem většímu riziku. Jeho zaměstnavatel nejenže věděl, koho se chystá zabít a kdy, ale také jak a kde na to sežene vybavení. S takovými informacemi by nebylo těžké obejít jeho bezpečnostní mechanismy.

Prozatím ale neměl na vybranou a musel všechno dě-

lat po jejich. Podmínky zaměstnavatele vyžadovaly, aby udělal přesně to, co mu řeknou a kdy mu řeknou. Za to mu dobře platili a jeho zprostředkovatel práce ze CIA vytvořil bariéru mezi ním a jistými lidmi, včetně zbytku CIA, kteří by mu mohli velmi znepríjemnit život nebo ho přímo zlikvidovat. Viktor měl také zakázáno přijímat zakázky odjinud a zatím tuto dohodu ctil. Jeho dny nezávislosti byly minulostí. V současnosti pracoval na smlouvu pro CIA. Stal se jedním z nahraditelných zaměstnanců. Ničím víc než otrokem se zbraní.

Bolela ho levá ruka, proto si ji jemně promasíroval. Měl na ní dvě tenké jizvy – jeho nejnovější přírůstky –, jednu na vrchní straně předloktí a druhou na spodní, v místě, kde mu ruku probodl nůž. Zahojily se dobře, o zručnost nepřišel a plastický chirurg ho ujistil, že jizvy budou minimální; přesto ho rána občas pobolívala.

Bezpečnostní protokol mu nařizoval nechávat stále zavřená a zamčená okna a zatažené rolety nebo závěsy. Když se chtěl podívat ven, musel vyhlížet úzkou mezerou mezi závěsy. Měl tak zúžený výhled na venkovní svět – jen malý vzorek toho, čeho se vzdal a co už nikdy nezíská zpět.

Když si uvědomil, že myslí na někoho, na koho si přikázal zapomenout, vzal si z minibaru lahvičku vodky a naráz ji vypil. Musel vynaložit obrovské úsilí, aby neotevřel další.

Odsunul SIG Sauer stranou a položil na stůl notebook. Když se počítač spustil, vložil Viktor heslo a připojil se na internet, aby zkontroloval svůj bankovní účet na Kajmanských ostrovech. Potěšilo ho, když zjistil, že právě obdržel velký finanční obnos. Stejnou částku dostal už přede dvěma dny, když tenhle kontrakt přijal. Obvykle operoval právě takto – polovinu předem, polovinu potom. Tentokrát ale byla částka vyšší, než se zaměstnavatelem původně dohodl, aby mu vykompenzovala to, že se o zakázce dozvěděl na poslední chvíli.

Ještě přede dvěma dny se Viktor připravoval na akci, která měla původně být jeho prvním úkolem pro CIA. Oznámili mu, že po jejím dokončení může brzy očekávat druhou a třetí zakázku, ale pak nečekaně dostal kontrakt v Bukurešti – zabít jistého nájemného vraha dřív, než stihne zabít muže, kterého chce Viktorův zaměstnavatel živého. Smlouva měla šibeniční termín provedení. Viktor ovšem nezaváhal a přijal, byl rád, že se může konečně vrátit ke své práci a přestane chátrat. Šlo to skvěle. Jeho první zakázka po půl roce.

Ani ne za sekundu měl zbraň v ruce a stál na nohou.

Zaslechl výkřik. Ženský hlas. Došel ke dveřím a pohlédl do kukátka. Nikdo. Nehnutě stál a naslouchal. Počkal deset vteřin, ale nic dalšího neslyšel. Spustil pistoli k boku, aby nebyla vidět, otevřel dveře a vyhlédl ven, doleva a pak doprava. Čistě.

Po minutě si znovu sedl, ale překvapila ho intenzita vlastní reakce. Výkřik mohl mít jakoukoliv příčinu – v některém ze sousedních pokojů si někdo vylil horkou kávu do klína nebo se ve sprše polekal pavouka. Také však mohl zaznít jen v jeho hlavě a on byl zase o krok dál na cestě k šílenství.

Zbraň si nechal v pravé ruce a palcem levé ovládal notebook. Otevřel e-mailovou schránku a přečetl si zprávy, které si vyměnil se svým zaměstnavatelem. Nedají se zpětně vysledovat, ujistili ho v CIA. Neměl důvod jim nevěřit. Jeho zaměstnavatel jistě nestál o to, aby Národní bezpečnostní agentura nebo Britské vládní komunikační ústředí, GCHQ, zachytily jeho korespondenci s mezinárodně hledaným nájemným vrahem. Když nic jiného, účet byl zjevně imunní vůči spamu, což samo o sobě Viktora po hodně dlouhé době potěšilo víc než cokoliv jiného.

Ve schránce čekala zpráva od zaměstnavatele. Zapamatoval si číslo, které obsahovala, a zadal ho do programu pro telefonování přes internet.

Reproduktory notebooku devět sekund přehrávaly imitaci vyzváněcího tónu, než se navázalo spojení. Pak se ozval chraptivý baryton. „Rád vás zase slyším.“

Viktor mlčel. Zaslechl mlasknutí.

„Vy moc neplýtváte slovy, vidíte?“

„Očividně.“

„Dobře,“ souhlasil jeho nadřízený. „Obejdeme se bez zdvořilostních frází, pokud vám to vyhovuje, pane Tesseracte.“

Viktor svého zaměstnavatele viděl jen jednou, téměř před sedmi měsíci. K setkání došlo v nemocničním pokoji, kde mu nabídl možnost pracovat pro CIA, i když ve skutečnosti tehdy Viktor příliš na vybranou neměl. Muž, který za ním přišel, byl tlustý, vážil sto deset kilo, táhlo mu na padesát, měl ostré oči a šedivějící vlasy. Vystupoval se sebevědomím vysoce postaveného důstojníka, ale zároveň se choval jako bývalý terénní agent. Klidně si mohl připnout placku, na které by stálo *Tajná služba*. Svoje jméno Viktorovi neprozradil, ani se nezeptal, jak se jmenuje on. Jejich rozhovor byl krátký a Viktor měl v sobě spoustu léků, ale jeho tvář nikdy nezapomněl.

„Mně se tohle krycí jméno nelíbí,“ zareagoval teď.

„Nelíbí?“ Zaznělo to překvapeně, takřka uraženě. „Já osobně ho mám rád. Navzdory minulosti, která se s ním pojí.“

„Právě ta se mi nelíbí,“ trval na svém Viktor.

„Nikdy jste na mne nedělal dojem člověka, kterého trápí noční můry.“

„Abyste měl noční můry, musejí se vám nejprve zdát sny,“ opáčil Viktor. „Ale jak jste sám poznamenal, to krycí jméno má minulost. Už bylo jednou použité. Takže je kompromitované. Proto s ním mám problém.“

„Aha, chápu,“ vzdychl si jeho zaměstnavatel. „Nemusíte si dělat starosti, chlapče, všichni, kdo znali souvislosti, jsou mrtví.“

„Nedělám si starosti,“ opravil ho Viktor. „Ale to, co tvrdíte, není přesné. Vy žijete.“

„Ale mně můžete věřit.“

Viktor mlčel.

„Víte,“ pokračoval jeho zaměstnavatel, „naše dohoda by vám přišla mnohem přijatelnější, kdybyste se zbavil aspoň části té své paranoii. Vždyť já jsem možná jediný člověk na světě, kterému můžete věřit.“

„Důvěru je třeba si získat.“

„Takže bych si ji mohl vysloužit?“

„Nepředbíhejme.“

Okamžik ticha, možná aby potlačil úsměv, než hlas pokračoval. „Myslím, že zapomínáte na okolnosti, za jakých jsme se potkali. Byl jste omotaný tolika obvazy, že jste mohl klidně skončit v sarkofágu a ne v nemocničním pokoji. Kdybych tehdy chtěl, mohl jsem vás v klidu a tichosti poslat rovnou do márnice.“

„Zajímavé,“ podotkl Viktor, „protože tehdy jste mi řekl, že s sebou nemáte nikoho, kdo by vás kryl.“

„Snad jste si nemyslel, že bych se s nebezpečným nájemným vrahem setkal sám, že ne?“

„Snad jste si nemyslel, že jsem na chodbě přehlédl vašeho přítele údržbáře s fungl novým boxem na nářadí, že ne?“

Rozhostila se chvilka ticha, načež jeho zaměstnavatel pokračoval: „Myslím, že náš hovor se stočil zbytečným a špatným směrem. Začneme znovu.“ Další odmlka. „Chtěl jsem vám jen poblahopřát k dobré práci, kterou jste dnes ráno odvedl.“

„Beru na vědomí.“

„Vím, že to bylo narychlo, a chci se omluvit za nedostatek času, který jste měl. Pro muže vašich schopností to ale zjevně nebyl žádný problém.“

„Už jednou jsem vám řekl, že nepotřebuju, aby mi někdo masíroval ego. Kdo byl cílem toho zabijáka, kterého jsem zastřelil?“

„To není důležité.“

„Jestli to není důležité, proč mi neřeknete jeho jméno?“

„Protože ho nepotřebujete znát.“

„Myslel jsem, že byste mohl být nápaditější.“

„To klišé má svůj důvod, příteli. Vy se staráte pouze o svoji práci a já se starám o všechno ostatní. Takže co kdybychom se co nejrychleji vrátili zpět ke kontraktu Farkas? Byl bych rád, kdybyste se spojil s jistým dodavatelem.“

„Chápu to tak, že tohle jméno mi prozradit můžete.“

„Vím jen, že si říká Georg. Je německé národnosti. Operuje v Hamburku.“

„Nikdy jsem o nikom takovém neslyšel.“

„Je to problém?“

„Problém by byl, kdybych už někdy slyšel.“

„Není z agentury a nepatří ke smluvním zaměstnancům. Ale je prostředník, který dokáže obstarat vše, co potřebujete. Poslal jsem vám nějaké dodatečné materiály. Každou vteřinou by se měly objevit ve vaší schránce.“

„Mám je.“ Viktor otevřel přílohu a začal procházet informací.

„Dobře. Georg čeká na vaše zavolání, takže si to přečtěte a ozvěte se.“

„Tady se píše, že se musíme sejít v Hamburku.“

„To vadí?“

„Za prvé – nikdy se nescházím s nikým, kdo se dá přímo spojit s mou prací, pokud nemám v plánu ho zabít. A za druhé, Hamburk je teritorium toho člověka. Já jsem o něm nikdy neslyšel, vy o něm nic nevíte. Když se vydám na jeho píseček, poskytnu mu skvělou příležitost, aby mě podrazil.“

„Mohu vás ujistit, že jde o spolehlivého a vysoce profesionálního člověka.“

„A přesto znáte jen křestní jméno.“

„Má skvělá doporučení.“

„Dávám přednost vlastnímu hodnocení.“

„Nerad vám to předhazuji, příteli, ale už nepracujete na vlastní pěst, a já vám zadávám úkoly, které vyžadují, abyste občas vylezl ven ze své nory a spojil se se světem. Neplatím vás jen za to, že taháte za spoušť.“

„To je dobře, protože když za spoušť taháte, minete. Abyste trefil cíl, musíte ji stisknout.“

„Nechme lekce o používání střelných zbraní stranou. Je nutné, aby k naplnění kontraktu Farkas došlo velmi specifickým způsobem. Proto se vy a Georg musíte sejít. A jestli se vám to nelíbí, máte smůlu, krucifix.“

„Neklejte přede mnou.“

„To byl vtip?“

„Až udělám vtip, nebudete se muset ptát, poznáte to.“

„V pořádku,“ povzdechl si Viktorův zaměstnavatel, „ať se propadnu do pekel, neřekl bych do vás, že jste tak konzervativní, ale nejspíš si budu muset dávat pozor na jazyk.“

„Vynechte i rouhání.“

Smích. „Teď vím, že si děláte legraci.“

Viktor neřekl nic.

„Fajn,“ pronesl jeho nadřízený a pomalu to slovo protáhl, než dodal: „Žádné klení, žádné rouhání. Zpracuju na tom. Vy zpracujte zase na svém přístupu. Ale pokud je pro vás práce pro mne tak problematická, mohli bychom se po dokončení těchto tří úkolů vydat každý svou vlastní cestou. Bez nějakých nepřátelských pocitů.“

„To je od vás velmi laskavé,“ mínil Viktor, „jenže když započítáte i práci v Bukurešti, budou to už čtyři kontrakty, ne tři.“

„Pravda,“ souhlasil jeho momentální šéf, „a jestli hodláte pokračovat, měl bych vám asi připomenout, že po tom vašem malém cirkusovém představení, které jste uspořádal loni v listopadu, je tam venku spousta lidí, kteří by o nic nestáli tolik jako o to, aby mohli vidět vaši hlavu na kůlu. Vezmeme-li v potaz, co všechno jsem mu-

sel udělat, abych vás uchránil před hledáčkem několika zpravodajských služeb nejenom v Rusku a ve Spojených státech, očekával bych trochu víc vděku.“

„Poslal bych vám děkovnou pohlednici, jenomže nemám jméno a adresu. Prozradíte mi je?“

Na druhém konci se ozvalo krátké zasmání. „Nějak si nemyslím, že by to byl ten nejchytřejší nápad.“ Na reakci ovšem nečekal. „Když vám nestačí, že vás chráním, předpokládám, že jste asi pozapomněl na službu, kterou jsem vám prokázal na počátku naší spolupráce, když jsem vám vydal jistého člověka.“

„Na to jsem nezapomněl,“ procedil Viktor sevřenými rty. Snažil se zakázat svým myšlenkám, aby nabraly nevítaný směr – jenže bez úspěchu.

„Výborně, protože nastal čas, abyste mi mou službu oplatil.“ Dlouhá odmlka. „Nebo jsem se mýlil, když jsem vás považoval za čestného muže, který drží slovo?“

„To je moje jediná zbývající vlastnost, která mi může sloužit ke cti,“ odpověděl Viktor a ukončil hovor.

Nebylo třeba se loučit. Taková zdvořilost se prokazuje jen přátelům. A Viktor už léta neměl nikoho, koho by mohl považovat za opravdového přítele. Poslední člověk, o kterém si to myslel, pomohl zorganizovat pokus o jeho vraždu. Stejnou chybu už proto nikdy neudělá.

Jenže když toho jeho šéf o něm i o jeho nepřátelích ví tolik, Viktor si musí dát pozor, aby byl s jeho službami spokojený. A také věděl, že když se akce, jaké dostává za úkol, zvrtnou, lidé, kteří do nich byli zapojeni, mívalí sklon k předčasnému umírání. Uvědomoval si, že doba jeho použitelnosti by mohla vypršet bez varování a každý plán, který pro něho připraví, by mohl být potenciální pastí. Ale když mluvil o tom, že drží slovo, byl upřímný. Svůj závazek dodrží.

Vyšel z hotelu a krácel po ulicích, až narazil na telefonní budku. Vytočil hamburské číslo, které dostal mailem. Ozvala se žena, německy. Měla hlas letité těžké kuřačky.

„Ano?“

„Je tam prosím Georg?“ otázal se.

Rozkašlala se a potom uběhlo půl minuty, než zazněl mužský hlas. „Ano?“

„Jeden náš společný známý,“ začal Viktor, „mi řekl, že pro mě něco máte.“

„Zítra v devět večer nasedněte v Landungsbrückenu na lodní linku šedesát dva a jeďte do Finkenwerderu. Vezměte si s sebou výtisk *Hamburker Abendblatt*. Držte ho v levé ruce. Zůstaňte na horní palubě, na straně u mola. Přijďte neozbrojený.“

Na lince se rozhostilo ticho, než mohl odpovědět.

Viktor položil sluchátko. Takhle on obchody nedělal. Když nebyla možná dohoda bez osobního kontaktu, měla by schůzka proběhnout na neutrálním místě. Loď se sice dala považovat za neutrální teritorium, ale tam se to setkání jistě neuskuteční. Někdo ho osloví a zavede na místo, kde bude Georg čekat. A to na neutrální půdě rozhodně nebude. Nemluvě o tom, že kdyby se něco pokazilo, stala by se z lodi plovoucí past.

V hotelovém pokoji vrátil Viktor židli pod kliku u dveří a zkontroloval, zda má SIG nabitý. Zasunul ho do pouzdra na hrudi a oblečený si lehl na pokrývky na posteli. Ještě tři kontrakty a mohl by mít svůj život zpátky. Ať už to znamená cokoliv.

Na ten ženský výkřik myslel, dokud neusnul.

04

Atény, Řecko

Tou dobou, přibližně šest set kilometrů jihovýchodně od místa Viktorova pobytu, se Xavier Callo snažil zakrýt svou stále se zvětšující erekci před metr osmdesát vysokou blondatou norskou krasavicí, kterou se mu nějakým

zázrakem podařilo sbalit. Američan nalíčil dokonalou past a ona do ní spadla. Seděl u jednoho z barových stolků, popíjel šampaňské Krug a rozdával padesátieurové spropitné servírkám, i když mu jenom otřely stolek. Byla to jedna z jeho nejlepších taktik. Servírky milují spropitné a nechutně vysoké ještě víc. Když se takové dýško objeví, řeknou o něm ostatním. Zpráva se roznese a za nedlouho si toho malého, obtloustlého chlápka, sedícího osaměle v koutě všimá každá přítomná zlatokopka.

Bar měl stěny vyzdobené moderním uměním, které vypadalo jako něco, co by Callova neteř mohla namalovat po konzumaci příliš velkého množství „éček“. Kolem stolků nestála křesílka, jen židle bez polstrování, které byly právě tak nepohodlné, jak vypadaly. Za barpultem se nacházela systematicky seřazená a nasvícená baterie lahví. Hypnoticky opájely Callův už tak dost opilý mozek.

Než se blondýna objevila, shlukl se kolem Calla hlouček šlapek, ale jen co sošná vikinská bohyně vešla do barových dveří, všechny je odehnal. Callovi se líbily vysoké ženy, což bylo dobré, vzhledem k tomu, že sám měl blíž ke sto padesáti než ke sto osmdesáti centimetrům, ale většina dívek, v jejichž náruči nakonec skončil, ho převyšovala jen o kousek. Vedle norské krásky na jehlových podpatcích ale vypadal jako trpaslík.

Seděla na židli vedle něho čistě díky penězům, kterými kolem sebe mával, ale Callovi to nevadilo. Záleželo jen na tom, že o něj projevuje zájem. Navíc se s ní dobře povídalo, měla styl a líbilo se jí, že je Američan. Chtěla se o něm dozvědět úplně všechno. Kde žije? Čím se živí? Má rodinu? Co dělá v Aténách? Co ho baví?

„Jsem obchodník s diamanty,“ mumlal Callo zastřeně. „Žiju všude možně. Byl jsem ženatý, ale děti nemám. V Aténách se chci bavit a pořádně si to užít.“

„Páni,“ vydechla blondýna a přisedla si ještě blíž. „Miluju diamanty, jsou tak sexy.“

Mluvila bezchybnou angličtinou, Callo nezazname-

nal ani náznak norského přízvuku. I když, ne, že by věděl, jak zní. Šampaňské jí také chutnalo, proto objednal další láhev, ale zdálo se, že většinou pije hlavně on. Znal ji sotva dvacet minut, a už si byl jistý, že ji miluje.

Když mu zašeptala do ucha, jestli by nechtěl zajít k ní, věděl, že má před sebou životní noc. Vyšel s ní na ulici. Bar s výhledem na moře se nacházel v centru Atén. Tenhle podnik patřil na řeckých ostrovech ke Callovým oblíbeným; chodil sem pokaždé, když se mu podařil velký prodej diamantů.

Nechal blondýnu, ať sežene taxi, a přitom se přidržoval jejího útlého pasu, aby neupadl. V této části města to vždycky trvalo věčnost, než se taxík objevil, dokonce i o víkendech, ale tentokrát před nimi jeden zastavil skoro hned. Callo nezapomněl na dobré vychování a přidržel Norce otevřené dveře. Elegantně vklouzla na sedadlo a on se poskládal vedle ní.

Neřekla, kam chce jet, a řidič se nezeptal. Přesto se rozjel. Callo se pokusil platinovou krásku obejmout, ale setřásla ho. Otevřela kabelku a něco z ní vytáhla.

Než si Callo uvědomil, že je to injekční stříkačka, Norca mu zabodla jehlu do stehna. Upřela na něho rozzuřený pohled.

„Ty prase,“ zasyčela.

„Co to...?“

Snažil se promluvit, ale nemohl. Ztěžklá hlava se mu zhoupla a přepadla dopředu. Nedokázal se hýbat.

Pak už si nepamatoval nic.

05

Hamburk, Německo

Hamburská galerie umění, Kunsthalle, měla ve čtvrtek otevřeno do devíti večer. Viktor strávil hodinu prohlí-

žením děl, která visela v jednotlivých sálech, a přitom kontroloval, jestli ho někdo nesleduje. Když si byl jistý, že je vše v pořádku, věnoval v galerii starých mistrů chvíli času pro vlastní potěchu, pak si koupil ve vkusně vyzdobeném Café Liebermann kávu do kelímku a odešel.

Budova Kunsthalle stála hned u Labe a Viktor došel po říčním břehu pěšky až do přístavu.

Nalodil se za starším párem, který se pohyboval tak pomalu, že Viktor nechápal, jak je to vůbec možné, ale trpělivě čekal, než se vedle nich udělalo místo, a mohl je obejít. Vyndal si z kapsy stočený výtisk novin, narovnal je a držel v levé ruce. V pravé si nesl kelímek s kávou. Vyšel po schodech na horní palubu a našel si místo na levoboku, z něhož mohl pozorovat schody, aniž by byl příliš nápadný. Napočítal dvaadvacet cestujících.

Loď měřila dvacet osm metrů na délku a šest na šířku. Čekal, že bude větší. Tím lépe. Byla příliš malá na to, aby se na ní mohlo něco stát. Pokud na něho nachystali léčku, tady to nebude.

Voda v Labi byla černá jako obloha nad ním. Siréna zahoukala a loď vyplula. Viktor předstíral, že je jen obyčejný nezúčastněný pasažér, a mezitím si prohlížel ostatní cestující na palubě. Měl se setkat se zločinci, ne s vycvičenými agenty, ale dosud nenašel nikoho, kdo by byl buď jedno, nebo druhé.

Na každé zastávce se díval, kdo nastupuje. Loď využívalo hodně lidí, někteří se vraceli domů, jiní vyráželi na noc ven, několik jich mířilo na noční směnu a vezla i nějaké turisty. Nevěnoval pozornost nikomu, kdo byl příliš mladý nebo naopak moc starý, ale zatím mu nikdo nedal důvod, proč by si ho měl prohlédnout podrobněji. Dvojice sedící proti Viktorovi dávala bez zábran jasně najevo, jaké city jeden k druhému chovají. Dělal, co mohl, aby si jich nevšímal.

Na páté zastávce se nalodili tři lidé, a jednoho z nich Viktorův radar zachytil. Muž vyšel nahoru po schodech,

bez okolků se zastavil a rozhlédl se po ostatních cestujících. Měl na sobě volné džíny a dlouhou koženou bundu. V hranatém obličejí se mu zračilo nervózní napětí. Pokud chtěl být nenápadný, otálel příliš dlouho, ale nakonec si sedl před Viktora.

„Na příští zastávce vystupte a následujte mě,“ zahučel, aniž se otočil.

Aspoň tohle jsi udělal správně, pomyslel si Viktor.

Na další zastávce vystoupil. Noviny nechal ležet na sedadle a kelímek s kávou si přendal do levé ruky. V dáli se proti mračnům zalitým měsíčním svitem rýsovala silueta vysokých přístavních jeřábů. Vzduch byl chladný. Přesto si Viktor nechal sako rozepnuté. Nebyl ozbrojený, ale bojovat nebo utíkat je snazší bez saka než s ním.

Muž v kožené bundě na něj nečekal. Kráčel po říčním běhu směrem k přístavu. Šel rychle, kroky stejně rozhodnými jako byl výraz v jeho tváři. Viktor ho nesledoval hned, chvíli se věnoval prohlídce oblasti. Nablízku nikdo nebyl.

Pak vyrazil stejným tempem jako jeho průvodce, aby si od něj udržoval stejnou vzdálenost. Nevěděl, kam ho ten člověk vede, nebo co ho čeká, až dorazí na místo, proto byl malý prostor mezi nimi nezbytnou součástí taktiky. Až jeho průvodce dojde k cíli, Viktor bude mít chvíli na analýzu situace, než ho dohoní.

Odbočili od řeky a vydali se podél kanálu, který protékal mezi budovami skladišť s vysokými obloukovými okny. Tiché a tmavé okolí osvětlovalo jen několik pouličních lamp. Z dáli sem doléhal dopravní ruch. Viktorův pohled klouzal dopředu a dozadu, nahoru a dolů, a neustále pátral v okolí po známkách léčky nebo po vhodných úkrytech, které by použil, pokud by se v pasti skutečně ocitl.

Pokud by vycházel z předpokladu, že jeho průvodce je jako devadesát procent obyvatel světa pravák, tak by na člověka, který jde za ním, tasil zbraň tak, že by se

otočil doleva. Bylo by to rychlejší. Proto se Viktor za ním držel vpravo od něho, aby co nejvíce zvětšil úhel případné otočky, a tím prodloužil čas, kterého by se mu dostalo na reakci.

Muž se zastavil před širokou uličkou. Obrátil se k Viktorovi a čekal, až k němu dojde. Viktor zpomalil, rozhlížel se a naslouchal. Když došel až ke svému průvodci, ten mu posunkem naznačil, aby pokračoval dál do uličky. Viktor čekal.

„Tudy,“ vybídl ho tedy znovu. Ruce držel v kapsách kabátu.

Viktor se nepohnul.

Průvodce zůstal chvíli nehybně stát. „Říkal jsem tamhle.“

„Slyšel jsem vás.“

V nervózním obličejí blýsklo pochopení. „Nemáte rád, když jde někdo za vámi?“

„Nemám,“ připustil Viktor.

Muž zamyšleně přikývl. „To je chytré.“

Vyndal ruce z kapes a vešel do uličky první. Neohlížel se. Viktor ho po několika vteřinách následoval. V uzavřeném prostoru uličky nebylo kam utéct ani kde se schovat, proto se držel v blízkosti svého průvodce. Kdyby sáhl po zbrani, Viktor chtěl být dost blízko, aby mu ji mohl sebrat.

Ušli uličkou asi patnáct metrů, když se muž znovu zastavil. Odemkl kovová vrata jednoho ze skladů. Panty zakvílely.

„Jsme na místě,“ oznámil.

Pohlédl na Viktora a významně se usmál, ale když se Viktor nehýbal, vešel dovnitř zase jako první.

Viktor ho následoval.

Obrovský otevřený prostor nacpaný hromadami dřevěných beden a papírových krabic byl osvětlený zářivkami. Vzduch tu byl chladný a vlhký a byl slabě cítit hlínou, tle-

jícím dřevem a marcipánem. Viktor se držel v blízkosti svého průvodce. Nikoho tu neviděl ani neslyšel.

Průvodce vedl Viktora na druhou stranu skladiště, kde zdvihl kovová vrata nákladního výtahu a nastoupil do něj. Když nastoupil i Viktor, zavřel za nimi a stiskl tlačítko do třetího patra. Trvalo několik vteřin, než se stárnoucí stroj rozběhl a se skřípěním a rachocením začal stoupat. Vůni marcipánu nechali za sebou, ale pach hlíny a hnijícího dřeva ještě zesílil. Viktor naklonil hlavu nalevo a pak napravo, aby mu luplo v krčních obratlích.

Nejprve uviděl jejich nohy. Dva páry pracovních bot a vybledlé džíny stojící těsně vedle sebe. Zaslechl kousek nějakého vtipu – cosi o děvce a vysavači. K pointě se ale nedostali, protože právě v té chvíli se před nimi vynořil Viktor. Fyzickou práci měl v téhle dvojici rozhodně na starosti jen jeden z nich: sto pětadevadesát centimetrů, něco přes sto kil. Hlavu, bradu a tváře mu krylo stejně odrostlé strniště.

Vedle něho stála žena. Mohlo jí být kolem čtyřiceti, měřila sto pětasedmdesát centimetrů, ani tučná, ani hubená a rovné černé vlasy jí splývaly přes uši. Na sobě měla tlustý péřový kabát zapnutý až ke krku. Viktor ucítil cigarety a v ústech se mu sběhly sliny. Dvojici ležely u nohou čtyři nedopalky.

Vrata výtahu se s rachotem zvedla. Viktor vystoupil a prohlédl si podlaží. Bylo tu méně krabic a beden než v přízemí a víc otevřeného prostoru. Prázdné kovové police na kovových nosnících. V rohu se válely staré pytle s cementem a za ženou halda prachem pokrytých plastových fólií. Vzduch tu byl vlhký.

Ze stropu visely v pravidelných rozestupech tři řady zářivek, z nichž svítila pouze ta prostřední. Byly to jen holé trubice, nechráněné krytem, a vydávaly právě tolik světla, aby ozářilo střed skladiště. Podlaha po Viktorově levici a pravici se ztrácela ve tmě až na místa, kam dopadalo světlo z obloukových oken.

Viktor hledal možné únikové cesty. Na stěně za ženou a svalovcem visela nad pootevřenými kovovými dveřmi cedulka *Únikový východ*. V téže stěně, jen kousek od špičavého nerezového umyvadla, byl ještě další východ do sousední místnosti. Protější stěna byla natřená odlupující se nechutně zelenou barvou. Cihly ve zdech byly umazané od oleje a spáry mezi nimi zanesené prachem. Omítkou se místy táhly dlouhé praskliny.

Ten, co ho sedm dovedl, zůstal stát u výtahu. Viktor vyšel dvojici vstříc. Podlaha byla prkenná. Některá prkna však byla prasklá, uvolněná, zkroucená nebo chyběla úplně. Viktor ucítil pod nohama měkké, tlející prkno a ukročil kousek stranou, aby měl pevnější oporu pod nohama. Stoupl si tak, aby mohl periferním viděním sledovat svého průvodce a přitom byl čelem k ženě.

Dlouho nikdo nepromluvil. Viktor si prohlížel ženu i jejího mohutného přítele, protože věděl, že oni ho podrobují stejné prohlídce. Co si o něm myslí, netušil. Pečlivě si hlídal řeč svého těla i výraz obličeje, aby dal najevo, že je nechce ohrozit, ale současně neprojevil slabost.

„Vy budete zřejmě kupec,“ pronesla žena nakonec.

Její hlas prozrazoval jistou míru překvapení. Ať už čekala kohokoliv, Viktor pochopil, že takhle si ho nepředstavovala.

Přítakal. „A vy musíte být Georg,“ opáčil.

„Pochopitelně to není moje skutečné jméno.“

„Pochopitelně,“ zopakoval Viktor.

„Vypadáte jinak, než jsem čekala,“ ujala se slova zase ona.

„Já vím.“

Světlo dopadající shora vytvářelo hluboké stíny pod Georginými lícními kostmi, nosem a horním rtem. Její oči byly v temných očních důlcích téměř neviditelné.

„Jste ozbrojený?“ chtěla vědět.

„Ne, pokud za zbraň nepovažujete kávu.“

Georginy rty se nepatrně roztáhly do šířky. „To je dob-

ře,“ poznamenala. „Ale musím připustit, že ze střelných zbraní mám větší obavy než z horkých nápojů.“

„Střelnou zbraň nemám.“

„Doufám, že mi prominete, když se nespolehnu jen na vaše slovo.“ Zvedla ruku v rukavici a mávla na svalovce, ale nespustila přitom pohled z Viktora. „Zkontroluj, jestli mluví pravdu.“

Obr vedle Georg vykročil k Viktorovi. Měl pevně zaťaté čelisti, přimhouřené oči a lokty odtažené od těla, jako by měl paže tak obalené svaly, že jinak chodit nedokázal. Musel se aspoň snažit působit výhružně, zejména když přišel blíž a ukázalo se, že čtvrtinu jeho hmotnosti tvoří tuk. Viktor si své poznatky nechal pro sebe.

Bez hnutí stál, když mu velké ruce osahávaly odshora dolů stehna, paže a trup. Všiml si, že svalovec má v džínách ne moc dobře schovaný kolt ráže pětáctyřicet. Pak naznačil Viktorovi, ať zvedne ruce, a on poslechl. Když byla prohlídka hotová, svalovec se vrátil ke své šéfce.

„Je čistý.“

„To ráda slyším,“ sdělila Georg Viktorovi. „Kdybychom něco našli, bylo to pro vás moc špatné.“

„To si umím představit.“

„Německy mluvíte výtečně,“ ocenila ho Georg a popošla o dva kroky blíž, „ale Němec nejste. Co jste zač, Američan?“

„Někdy,“ odvětil.

Vrásky na Georgině čele se prohloubily. „Vy opravdu nejste ten, koho jsem očekávala.“

„To už jste jednou povídala.“

„Vysvětlím vám to.“

Viktor pozvedl kelímek ke rtům a napil se.

„Ve své branži se setkávám s různými lidmi. Každý je jiný, ale hodně mi o nich prozradí zboží, které pro ně sháním. Vezměme si například vás. Nemusíte mi vykládat, čím se živíte, protože to, co kupujete, by klidně mohla být vaše vizitka.“

Viktor zůstal nehybně a mlčky stát. Nevěděl, kam Georg míří, a bylo mu to jedno, ale nepřišlo by mu zdvořilé ji přerušit.

„Neznám pro to vhodný současný eufemismus, ale už jsem s lidmi vašeho druhu v minulosti jednala,“ pokračovala Georg. „Ne moc často, ale párkrát se to stalo. A při každém setkání jsem zákazníka dokázala perfektně odhadnout během několika vteřin. Není to těžké. Buď se usilovně snaží pouštět na mě hrůzu, i když to ve skutečnosti nejsou vůbec žádní drsníci, nebo jsou naopak vyděšení a ani to nemusejí předstírat.“ Odmlčela se. „Vy nejste ani jedno.“

„Budu to brát jako kompliment.“

„Nejsem si jistá, že jsem to jako kompliment mínila.“

„Stejně to tak беру.“

Georg přistoupila ještě blíž a upřeně zírala na Viktora. Oči měla zarudlé, panenky rozšířené. Po něčem silnějším, než je nikotin. „Já se nedozvím, kdo ve skutečnosti jste, vidíte?“

„Ne,“ připustil Viktor. „A ani byste to vědět nechtěla.“

„Škoda.“ Georg si povzdychla, posadila se na dřevěnou bednu a rukou si smetla cosi z džínsů. „Tak pojďme k našemu obchodu.“

Viktor přikývl. „Chápu to tak, že máte všechno, co je na seznamu.“

Georg odpočítávala na prstech a zároveň odříkávala: „Ruské armádní rozbušky, devítimilimetrová pistole s hlavní se závitem, tlumič, planžetová pistole a čtrnáct liber cyklotrimetylenetrinitraminu. Řekla jsem to správně?“

„Řekla,“ ujistil ji Viktor. „Chci si to všechno zkontrolovat.“

„Jistě, můj drahý, nic jiného jsem ani neočekávala. Jste koneckonců profesionál.“ Slova záměrně protahovala. „Ale to já také. A tak bych napřed ráda viděla peníze.“

Viktor volnou rukou pomalu sáhl do vnější kapsy. Přitom pozorně sledoval, co dělají svalovec a jeho průvodce. Žádná gesta prozrazující uvolnění, žádné přešlapování a přenášení váhy, nic, co by napovídalo, že čekají na zahájení nějaké předem dohodnuté akce, kterou spustí, jakmile ukáže peníze, však nezaznamenal. Spokojený, že nejde o léčku, vytáhl tenký svazek stoeurových bankovek.

Georg se svezla z bedny a přistoupila blíž. Zírala na peníze. „Nezdá se mi, že tohle by bylo dost.“

„To je polovina.“

Georginy oči se střetly s Viktorovými. Promluvila tiše a panovačně. „Potom jste nejenom zbytečně ztrácel čas, ale také jste mě dost urazil. A ani jedno není od muže ve vaší situaci příliš moudré.“

„Až dostanu zboží, můžete si se mnou jít vyzvednout zbytek svých peněz,“ vysvětlil Viktor. „Nebo poslat jednoho ze svých lidí.“

„Takhle já obchody nedělám.“

„A lodě, prázdná skladiště a ochránci s pětačtyřicítkou zase nejsou způsob, který by vyhovoval mně,“ opáčil Viktor. „Tohle je cena, kterou zaplatíte za to, jak se věci dosud vyvíjely.“

Svalovec sjel rukou ke zbrani. Tvářil se zpola překvapeně, zpola otráveně. Georg o tom chvilku uvažovala.

„Co mi brání, abych si vzala peníze a nechala z vás vymlátit, kde je ta druhá polovina?“

Průvodce i hromotluk ztuhli, připraveni na to, co by mohlo následovat.

Viktor nespouštěl z Georg oči. „Co vám brání? Za prvé, do budoucna byste přišla o cenného zákazníka. A za druhé,“ pokračoval klidným, nezaujatým hlasem, „bych vás i vaše muže zabil během deseti vteřin.“

Svalovci se tahle odpověď nelíbila. Zaškaredil se ještě víc a klouby prstů mu zbělely. Záda toho druhého ztuhla jako prkno. Viktor je oba ignoroval. Sledoval Georginu

reakci – nejprve šok a vztek, který se nakonec změnil v úsměv, a Viktor věděl, že udělal správný tah.

„Fajn,“ pokývala, „provedeme to po vašem.“

06

Viktor je zaslechl o několik vteřin dřív, než je uviděl. Vešli rychle, vchodem ve zdi vedle umyvadla – pět nervózních mužů, čtyři se zbraněmi v rukou. Jeden třímal brokovnici, tři měli pistole. Nepohybovali se ani nevypadali jako vycvičení profesionálové, ale zbraně drželi tak, že bylo zřejmé, že násilí jim není cizí.

Svalovec zareagoval rychle, otočil se a hmátl po koltu, ale výkřik, ať se ani nehne, a namířené zbraně ho přinutily si to rozmyslet. Průvodce zvedl ruce dlaněmi vzhůru a Georg vztekle, znechuceně nebo z obou důvodů současně kopl do bedny.

Viktor zůstal tak, jak byl. Kromě výtahu nebyla žádná úniková cesta dost blízko, aby stálo za to riskovat a doběhnout se k ní. Otevřít a zavřít dveře výtahu by v žádném případě nestihl dřív, než by ho kulky roztrhaly na kousky. Dokud nezjistí, co se děje, nemůže dělat nic.

Když se útočníci nahnali dovnitř všichni, poslední z nich zvolal: „Ale ne, Georg! Je sranda, že jsem tu našel právě tebe.“

Byl malý, drobný, navlečený v laciném obleku. Žádnou zbraň v rukou nedržel, ale Viktor mu stejně věnoval největší pozornost. Ostatní přišli blíž a rozestoupili se, po jednom ke každému ze svých momentálních rukojmí. Chlap s brokovnicí namířil na Viktora. *Typické.*

Georg tázavě zvedla ruce. „Co tady děláš, Krausse?“

Muž v levném obleku vstoupil do světla. Bylo mu asi čtyřicet. Řídnoucí vlasy měl černé a nakrátko ostříhané. Tváře a čelo poseté jizvami po akné.

„Mohl bych se tě zeptat na totéž, Georg,“ odvětil

Krausse a rozhlédl se. „Ale zdá se mi, že se tu chystáš uzavřít obchod, o kterém nic nevím.“

„Vypadni odsud, Krausse,“ vykřikla Georg, „a ty svoje šašky si odveď s sebou. Co tady děláme, nemá s tebou nic společného.“

„Ale ano, má,“ rozesmál se Krausse. „Jsme obchodní partneři, vzpomínáš?“

„*Byli jsme*,“ opravila ho Georg.

Krausse se potměšile uculil. „To posoudím já.“ Podíval se na Viktora. „Kdo je ten kravaťák?“

„Záleží na tom? Nikdo.“

„Záleží.“ Krausse namířil prstem na Viktora. „Kdo jste?“

Viktor stál klidně a uvolněně. „Právě jak řekla, nikdo.“

„Bude z vás nikdo, když mi neřeknete, co tady děláte.“

Viktor po řadě pohlédl na každého z Krausseho mužů. Ti tři s pistolemi byli nervózní – spousta malých zbytečných pohybů, polykání. Pot na kůži se jim leskl odraženým světlem. Ten s brokovnicí byl klidnější, soustředěnější, jeho malá očka skoro nemrkala. Chřípí jeho zploštělého, křivého nosu se přirozeně a uvolněně pohybovalo, jak se nadechoval a vydechoval.

„Dojednávám tu obchod,“ uvolil se po chvilce sdělit Viktor.

„A co kupujete?“

„Květiny pro mou matku.“

Dva z Krausseho chlapů se zasmáli.

„Nějakej vtipálek, co?“ zasupěl Krausse.

„Právě čtu knihu nejlepších anekdot.“

Georg se ohlédla přes rameno. „Prokažte nám všem službu a buďte zticha.“

„To je dobrá rada,“ přizvukoval Krausse. „Není nutné, abychom byli nepříjemní. Jsem tady, abych si vzal svůj právoplatný podíl z transakce.“

„Chceš říct, že jsi mě přišel okrást.“

Krausse se místo odpovědi ušklíbl. „Když to chceš brát takhle, drahoušku, hádat se nebudu.“ Otočil se zpátky k Viktorovi. „Co kupujete? A tentokrát si pořádně rozmyslete, co mi odpovíte.“

Viktor mlčel.

„Kupuje výbušniny,“ odpověděla místo něj Georg po chvílince. „Zbraně a podobné věci.“

„Zajímavé.“ Krausse povytáhl obočí a přikývl. „Ty jsou také pro vaši matinku?“

„Snaží se být stále aktivní.“

Krausse se rozchechtal, jeho muži se k němu přidali a o několik centimetrů sklonili zbraně. Viktor viděl, jak se ten s brokovnicí na jednoho z nich obrací a pohoršeně kroutí hlavou. Hlaveň brokovnice se o kousek odchýlila.

Krausse se znovu zadíval na Georg. „Kde jsi krucinál tohohle chlapa vyhrabala?“

„On si našel mě.“

„To si umím představit. Kolik výbušnin kupuje?“

Georg pokrčila rameny. „Slušné množství.“

Krausse se usmál na Viktora. „Jak znám Georg, zaplatíte za ně dost neslušnou částku.“ Pohlédl na jednoho ze svých mužů. „Seber mu prachy.“

Muž, který vykročil k Viktorovi, byl asi stejně vysoký – sto osmdesát pět centimetrů –, ale měl mohutnější krk, ramena a především pas. Tvářil se drsně a vážně. Smrděl.

„Jste ozbrojený?“ zeptal se, když přistoupil blíž.

„Pokud nepočítáte mou kávu, tak ne.“

Koutkem oka zahlédl, že se na něho Georg podívala, ale neoplatil jí to.

Muž se přiblížil a sklonil zbraň. „Držte ruce tak, abych na ně viděl.“

Levou dlaní Viktora prohmatal. Ne tak důkladně jako Georgin svalovec, ale dost pečlivě. Vzal si z Viktorovy dlaně svazek bankovek a ukázal je Kraussemu. Přitom

se od Viktora částečně odvrátil. Ten vteřinku počkal a ukročil kousek doprava.

Krausse se netvářil spokojeně. „To není zrovna moc peněz.“

Než mohl někdo odpovědět, zazvonil mobil. Viktor v duchu pochválil vyzváněcí melodii: Händelova *Vodní hudba*. Krausse rychle vytáhl telefon z kapsy u kalhot. Krátce mrkl na displej a hovor nepřijal.

„Nesnáším tyhle věci. Ovládají naše životy,“ utrousil a vrátil mobil do kapsy. „Takže, chystal jste se mi prozradit, kde je zbytek peněz.“

Viktor neříkal nic. Podíval se na zbývajících tři Krausseho chlapy. Už nebyli tak napjatí, jako když sem přišli. Zdálo se, že se víc ovládají, a jak čas ubíhá, jsou stále klidnější. Bezstarostnější.

„Chtěl mě k nim dovést, až si převezme zboží,“ vysvětlila Georg.

„Hm, takže teď tam místo tebe zavede mě.“ Krausse se otočil na muže s penězi, který stál zády k Viktorovi. „Spočítej to.“

Pistolník schoval zbraň do levé kapsy saka a začal palcem listovat bankovkami.

„Dostanu zboží, pro které jsem si přišel?“ otázal se Viktor.

„Povím vám,“ zakroutil hlavou Krausse, „že vy jste vážně vtipálek.“

„Co kdybych poprosil?“

Krausse se zasmál a s pobaveným výrazem se otočil ke svým mužům. Usmáli se, nebo pokrčili rameny, a jejich zbraně už byly stejně daleko od ramen jako od pasu. Viktor znovu nepatrně ukročil stranou. Ten, který počítal peníze, nyní blokoval jeho střelnou dráhu, pokud by vypálil na zbývajících dva muže stojící se zbraněmi po jeho levici. A naopak.

Viktor promluvil na Krausseho, ale nepohlédl na něj přitom. „Jste si jistý, že to nechcete ještě uvážit?“

„Ano, tím jsem si celkem jistý,“ přitakal Krausse.

„Pak mi nedáváte na vybranou.“

Jen co to Viktor dopověděl, levou rukou zmáčkl kávový kelímek. Víčko odskočilo. Bleskově sáhl dovnitř, vytáhl černý skládací nůž, otevřel ho a zabodl ho do zad muže před sebou.

Ten se napjal, zaječel a upustil peníze. Viktor pustil nůž, hrábl pro zbraň v mužově kapse a namířil na Krausseho hlavu dřív, než někdo stihl zareagovat.

Muž s nožem v zádech chroptěl a klesl na kolena. Chvilku se nikdo nehýbal ani nemluvil. Stoeurové bankovky se snášely k zemi.

Viktor těkal pohledem mezi třemi ozbrojenými muži. Zbraně drželi opět v pohotovosti, byli rozčilení, jezdili očima od něj na Krausseho a zpět a čekali na rozkazy. Nezdálo se, že by některý z nich byl tak hloupý, aby vystřelil, když Viktor míří na jejich šéfa, ale jistý si tím být nemohl.

Krausse pomalu zatleskal. „Působivé představení.“ Probodával Viktora vzteklym pohledem. „Bravo.“

Viktor mu pohled vracel. „A to jste ještě neviděl přídavek.“

„Tak tam raději nezacházejme.“

„Nemusíme,“ připustil Viktor. „Já jen chci to, pro co jsem si přišel.“

Muž s nožem v zádech se převážil dopředu a složil se bokem na podlahu, kde zůstal ležet stočený do klubíčka. Kaluž krve kolem něho se pomalu zvětšovala. Viktor ho bodl mezi páteř a levou ledvinu. Smrtelná rána, ale kdyby se mu dostalo rychlé pomoci, mohl by přežít. Viktor ho nechtěl rovnou zabít, protože to by některého z ostatních mohlo inspirovat k pošetilému pokusu o pomstu, který by skončil smrtí jich obou. Tihle chlapi byli pravděpodobně přátelé a on chtěl, aby se starali především o to, jak pomoci zraněnému kolegovi.

Georgini muži byli mimo Viktorovo zorné pole, ale

ji samu koutkem oka viděl. Třebaže ji změna okolností pochopitelně vyvedla z míry, k propadání panice, měla daleko. Viktor doufal, že všichni tři jsou natolik inteligentní, aby se drželi mimo.

Zdálo se, že Krausseho zbraň mířící na jeho mozek nijak zvlášť nerozhazuje. Úsměv z tváře se mu vytratil, ale byl klidný a spíš otrávený než vyděšený.

„Takže, co teď?“ zeptal se.

„Začneme tím, že přikážete svým mužům, aby zahodili zbraně.“

„To asi neudělám,“ potřásl Krausse hlavou.

„Nebudu to říkat dvakrát.“

Krausse přikývl, jako by přesně takovou odpověď očekával. „Jste rychlý, příteli, ale oba víme, že ne tak rychlý, abyste zastřelil mě a všechny moje lidi dřív, než někdo z nich zabije vás. A vy netrpíte sebevražednými sklony, nebo snad ano?“

„Poslední dobou ne.“

„Výborně. A mně je jasné, že když přikážu svým chlapům, aby stříleli, odprásknete mě dřív, než tu větu dopovím.“

„Dřív než dopovíte první slovo.“

„To vám věřím,“ souhlasil Krausse. „Takže tu máme patovou situaci a všichni si ponecháme své zbraně.“

Krausse nepředstavoval hrozbu, to jeho lidé, ale měl pravdu. Viktor nemohl riskovat palbu, na to byli Krausseho střelci příliš rozptýleni v prostoru. Jinak by je všechny už dávno postřílel.

„Nechám peníze, kde jsou,“ prohlásil Viktor, „a potom odsud odejdu. Vy mi nebudete bránit.“

„A co druhá půlka peněz?“

„Jsou v popelnici, na rohu ulic Ballindamm a Alster-tor.“

„Pak jsme skončili.“

„Ne tak docela. Kde je moje zboží?“ obrátil se Viktor na Georg.